మంచంమీద వెల్లకిలాపడుకుని "ఫిలుమ్ పిక్టోరియల్" పేజీలు ఆలోచనగా తిరగవేస్తున్నాడు విశ్వనాథం. ఎందుకో "బర్సాత్"లోని "నిమ్మీ" బొమ్మ కళ్ళల్లోపడేసరికి, అతని దృష్టి ఆగి, చెప్పలేనిబాధ నా బొమ్మపై ప్రసరించింది. ఆ సమయంలో అతని మొహం చూస్తే, ఎవరిపైనో తీర్చుకోలేని కసి, వందలమైళ్ళ దూరానవున్న "నిమ్మీ" మీదను, ఆమె బొమ్మమీదను తీర్చుకుంటున్నట్లుగా మనకు గోచరిస్తుంది. మరీ, తనమీదనే ఆ కసి తీర్చుకుంటున్నాడా, అని కూడా తోచకపోదు. మొత్తంపైన, అతను తీవ్రమైన వేదనకు లోనవుతూన్నట్టుగా మనం సులువుగా ఊహించగలం.

వనకయింట్లో బిందెలసవరింపు, విశ్వనాథం దృష్టిని మరల్చింది. కొన్ని నిమషాల్లో, రాధ తన గదిలోనికి వస్తుందనీ, అన్నిపనులూ ఆ రాత్రికి ముగిశాయన్నశబ్దం అదేననినీ, అతనికి తెలుసు. వెంటనే, తన పుర్రెలోని ఆలోచనలచే మథనపడుతూన్న హృదయాన్ని అత నరికట్టి, నిశ్శబ్దంగా పేజీలు తిరగవేయ సాగేడు.

ఉయ్యాల్లో పడుకున్న బాబ్జీ పీడకల వచ్చిందేమో త్రుళ్ళిపడి, కెవ్వుమని ఏడవటం మొదలెట్టాడు. అసలే చికాకుగా వున్న విశ్వనాథం దానిని సహించలేక, "రాధా!" అని కేక వేశాడు; వెనకింట్లోకి.

కొన్ని సెకండ్లు దాటాయ్. పిల్లాడు పంతగించిన వానిలా జోరుకున్నాడు ఏడుపుకి.

"రాధా!" అని తిరిగి కేక వేశాడు విశ్వనాథం.

"అబ్బ! ఒచ్చానండీ!" అని ఉయ్యాల నొకచేత్తో ఊపుతూ, "ఏం - ఆ పాడు సినిమా పుస్తకంలోని బొమ్మలను చూస్తూ పడుకోకపోతే, పిల్లాడిని కొంచం జోకొట్టరాదూ?" చిన్నగా సణిగింది రాధ.

"ఆ! అదే - ఆమాటే - నువ్వు చెప్పలేదని చూస్తున్నా." అని ఫిలుమ్ రెవ్యూలను చగువుకుంటున్నాడు విశ్వనాథం.

"ఆహా! పాపం - నేను చెప్పలేదనే గాబోలు, సిగరెట్లు తాగుతున్నారు, సినీమాలకు పోతున్నారు. ఇంకా...ఇంకా... మీ కిష్టమైనవీ, నా కిష్టంలేనివీ అనేకపన్లు చేస్తున్నారు. ఏం?" అని, నిద్రబోతూన్న కుర్రాడి ఉయ్యాలొదిలి, చేతిలోని ఫ్లాస్కు టేబిలుమీదుంచి, మరో మంచంమీద నడుం వాల్చింది రాధ.

కొన్ని నిమషాలు మౌనంగా గడిచింది

(21-వ పేజీ చూడండి)

మంచు తెరలు

(16-వ పేజీ తరువాయి)

కాలం. చివరకు ప్రసంగాన్ని రాధ ఉపక్రమించింది.

"ఏమండీ! మన పొరుగు శారద మొగుడు ఇవాళ రేవనుపావునుండి పంచదార తెచ్చాడట. మరి, మీ రేం తేవటం మానేశారు?"

"అబ్బ! ఊరుకుందూ. ఏదో. ప్రశాంతంగా చదువుకొంటూంటే, మధ్య ను సంసారం గొడవ తెచ్చిపెడతావు." అని పుస్తకాన్ని టేబిలుమీదకు గిరవాటు వేసి, కళ్లుమూశాడు విశ్వనాథం.

"పోనీలెండి. అసలు నా మాటలంటేనే మీకు చిరాకు. ఇంతకూ, నేను చేసుకున్న అదృష్టం గాకపోతే, ఈ దసరాపండక్కి నాకో మంచిచీరైనా కొన్నారూ? ఏమైనా అంటే - కస్సుమనిలేస్తారు మళ్ళీ." అని, తనలో సగం చచ్చిన ఉత్సాహాన్ని వెళ్లగక్కింది రాధ.

విశ్వనాథం మాటాడకుండా, నిద్రపోవటానికి ప్రయత్నిస్తున్నాడు. రాధగూడ మౌనంగా దేన్ని గురించో ఆలోచిస్తూంది. ఎందుచేతనో వాతావరణం బరువెక్కినట్టు తోచి, మంచంపైన దొర్లట మారంభించాడు విశ్వనాథం.

"ఏమండీ! నిద్రపోతున్నారా?" అంది రాధ; నిశ్శబ్దాన్ని భంగపరుస్తూ.

"ఉహూ! ప్రయత్నిస్తున్నా."

"అన్నట్టు - చెప్పటం మరచాను. శారద మొగుడు, దానికి దసరాకు మంచి నీలంపొడి ఉంగరం చేయించాడు సుమండీ!" అని మెల్లగా మంచంమీదనుంచి లేచింది రాధ. ఎందుకో త్రుళ్ళిపడ్డాడు విశ్వనాథం.

"అయితే?"

"అదికాదు. మీరు ప్రతిదానికీ చిరాకుపడితే చెప్పలేనుగాని, నాకూ అట్లాంటి వుంగరం పెట్టుకోవాలని వుందండీ." అంటూ విశ్వనాథం మంచంమీదకు పోయింది రాధ.

మగవానిని లాలించటంలో, సహజత్వంతోపాటు అనుభవంచే అలవర్చుకున్న నేర్పును, రాధ ప్రయోగింపదలచినట్టుగా వుంది. ఆమె రాక తనలో ఏమంత ఉత్సాహాన్ని రేకెత్తించకపోయినా, తప్పనిసరి మల్లే మంచంమీద రాధకు చోటిచ్చాడు విశ్వనాథం.

"అయితే-ఉంగరం మాటేమి టంటారు? పోనీ, డబ్బు లేదనుకుందామంటే, మొన్న నే పేపర్లు దిద్దిన డబ్బు వచ్చిందిగా. అందులోది పెట్టి నాకో ఉంగరాన్ని చేయించండి."

"మాద్దాంలే. ఇంతకూ, ఆడబ్బు ఉంగరాలకూ, ఊళ్ళకూ తగలెడితే, ఊర్లో బాకీలెవరు తీరుస్తారు?" అని ఆమె కోరికకు చిన్న పేచీ అడ్డువేశాడు విశ్వనాథం.

వెంటనే చిన్నబుచ్చుకున్న మొహంతో, "పోనీయండి. మీ కంతగా డబ్బు పెట్టటానికి కష్టంగావుంటే, నా చంద్రహారాల్లో ఒకపేట తీయించి, ఉంగరం చేయించండి. శారద తన ఉంగరాన్ని చూపుతూ, ఎంతని గొప్పలు చెప్పుకుందనుకున్నారు." అంది, అతని క్రాపింగును సరిదిద్దుతూ రాధ.

"పడుకుందూ - చాలారాత్రయింది. రేపాలోచిద్దాంలే -.ఉంగరం గురించి!" అంటూ ముక్తసరిగా జవాబుచెప్పి ప్రక్కకు తిరిగాడు విశ్వనాథం.

ఎందుకో ఉంగరంపేరు, శారదపేరు అతని చెవులలో బడేసరికి, అతని గుండెల్లో విమానాలు పరుగులెత్తసాగాయ్.

ఇంతసేపాయి తనని మథన పెడుతూన్న ఉద్రేకాన్ని ఆపుకొని,

"పోనీయండి - ఇప్పుడు చేయించటం ఇష్టంలేకపోతే, పెళ్ళినాడు మా నాన్నగారు మీకు పెట్టిన ఉంగరాన్ని నాకివ్వండి. నా సరదా తీరేవరకూ, నాచేతిని వుంచుకుంటాను." అని భర్త కుడిచేతి వ్రేళ్ళలో తన వేళ్ళు నుంచింది రాధ.

ఒక్కసారిగా కొన్ని కోట్ల భూతాలు తన్ను వెంటాడుతూన్నట్టు వణికాడు విశ్వనాథం. కాని, వెంటనే తమాయించుకుని, ఆమె చేతిలోంచి, తన చేతిని తప్పించుకున్నాడు.

"ఏమండీ! ఉంగరంలేదేం - వేలిని?" అంటూ, ఆశ్చర్యంతో తిరిగి అతని వేలిని పట్టుకుంది రాధ.

"ఆ! అన్నట్టు - ప్రొద్దున్న విజయుడు, తానొక ఉంగరం అల్లాటిదే చేయించుకోదలచి, నమూనా చూపటానికి తీసుకెళ్లాడు." అని కొద్ది తడబాటుతో చెప్పాడు విశ్వనాథం. ఎంతయినా స్కూలుమాస్టరుగద బళ్ళోని పెంకిపిల్లవాళ్ళ డొంక తిరుగుడు ప్రశ్నలకు, అనుబంధప్రశ్నలకు, సమాధానాలు చెప్పటంలో ఆరితేరిన ఘటం అగుటచే సర్దుకోగలిగాడు.

రాధమాత్రం అతని ఆత్రుతలోని అపసవ్యాన్ని వెంటనే గ్రహించి, అణుమాత్రం గాకూడా చలించక, "ఆ! అన్నట్టు చెప్పటం మరచా. శారదకు తానో గొప్ప అందకత్తెననీ, దాని మొగుడు దాని పాదాలను కందనీయకుండా పరిచర్య చేస్తాడనీ, ఇతర స్త్రీలవైపు కన్నెత్తి చూడడనీ, ఏం గర్వం అనుకున్నారు." వ్యంగ్యంగా ప్రసంగాన్ని ముందుకు తీసుకుపోయింది.

"ఉహూ!"

"అంతేగాదు - ఊర్లోని ప్రతి మొగవాడూ దాని అందానికి మురిసిపోయి, ఇంటిచుట్టూ కుక్కలమల్లే తిరుగుతుంటారట. అందులో.. ..."

"అబ్బా! నోరుమూసుకుందూ. వాళ్లెల్లాగేడిస్తే మనకేం." అంటూ రాధనోటిలోని వాక్యం పూర్తిగాకపూర్వమే ఎందుకో వారించాడు విశ్వనాథం.

విశ్వనాథంకంగారునకు వచ్చిన నవ్వును రాధ ఆపుకొని,

"అయితే - నే నెవరిగురించో చెబుతూంటే, మధ్యను మీ రెందు కల్లా శివంపూనినట్లు నామీద కేకలువేసుకొని లేస్తారు? దొంగకు తేలుకుట్టిన సామెతలా వుంది మీ వ్యాపారం. పోనీలెండి - ఇక నాకే వుంగరం అక్కర్లేదు. ఇంతకూ నా కర్మ ఇల్లా వుంటే, మిమ్మల్ని అనేమి ప్రయోజనం" అని, చిన్నగా రాగాలాపనకు మొదలుపెట్టింది.

పూర్తిగా అర్థమయింది విశ్వనాథానికి; రాధ ఈ అరగంటయి తన ప్రసంగాన్ని దేనిమీదను కేంద్రీకరిస్తున్నదో. ఆ కారణంచే, ఇక ఆమెను లాలించి లొంగదీసుకోకపోతే, తాను అగాధంలోకి పోవలసి వస్తుందని, వెంటనే "ఏంటి - రాధా! అనవసరంగా చిలిపి జట్టీ పెంచుకొని, నిండింట్లో తీరికగా రాత్రి భాగాన ఏడుపునకు కూర్చున్నావ్?" అని బుజ్జగింపుగా, ఆమె చీరకొంగును తన చేతికి చుట్టుకొన్నాడు విశ్వనాథం.

ఈ లాలింపు రాధలో ఏమీ పనిచేయలేదు. తరతరాలై, స్త్రీలందరిలోనూ తొక్కియుంచబడిన ఆత్మాభిమానం, ఆమె రక్తాన్ని మేల్కొలిపి ప్రజ్వలింపజేసింది.

"ఏమన్నారూ! చిలిపిజట్టీ నే పెడుతున్నా నంటారా? పాపం! నా జీవితానికే చిచ్చుపెట్ట తలచేరే మీరు!" అని, ఆవేశంతో తన జాకెట్‌లో దాచివుంచిన నీలంపొడి ఉంగరాన్ని బైటకు తీసి, "దొరగారు ఈ ఉంగరాన్ని ఎవరికి బహుమానంగా యిచ్చారో తెలుసుకోవచ్చా? ఇక, మీ రిల్లాంటివా రవుతారని, నేకల్లోకూడా అనుకోలేదు." అని, అతని కళ్ళకు దగ్గరగా ఉంగరాన్ని వుంచింది రాధ.

విశ్వనాథం మాట్లాడలేదు. మేఘాల్లో దాగివున్న పిడుగులన్నీ ఒక్కసారిగా అతనిమీద పడినట్లుగా కుంచించుకుపోయా

డతను. కొన్ని క్షణాలపాటు అతని కళ్లు చీకట్లు కమ్మాయి.

రాధ తన ఆవేశాన్ని అదుపులోకి తెచ్చుకొని, విశ్వనాథం మొహంలోని పరివర్తనలను గమనిస్తూంది. "రాధా! ఏదో - తెలియక కాలుజారింది, క్షమించగలవా?" అంటూ చెంపలమీది కన్నీళ్ళతో, ఆమె చేతులను తన నుదిటిమీదకు తీసుకొని, "శారద యిచ్చిందా - ఈ ఉంగరాన్ని?" అని, బొంగురుపోయిన గొంతుతో అడిగాడు విశ్వనాథం.

"అవును. సాయంకాలం శారద మనింటికి వచ్చి, ఈ ఉంగరాన్ని నాకిస్తూ, మీ రేదో మహాపరాధం చేసినారల్లే గోసి చేసి చెబుతూంటే, నాకు తలను కొట్టేటంత బాధ అనిపించింది. ఇంతకూ, ఎన్నడూ లేందీ, ఇప్పుడెందుకూ మీ కిల్లాంటి పన్లు?" అంటూ భర్త క్రాపింగును సరిచేసి, అతని గుండెల్లో మొహాన్ని దాచేసుకుంది. అంతే రాధకు - తెలుసు తన భర్త ఎటువంటివాడో - ప్రమాణాలవల్ల కాలుజారట మంటే ఏమిటో.

*   *   *   *

"ఏం రాధా! ఇల్లావచ్చావ్?" అని జడ వేసుకొంటూన్న శారద, అద్దంలో నే రాధ ప్రతిబింబాన్ని చూసి ప్రశ్నించింది.

"ఏం లేదు - అక్కా! బావగా రింట్లో లేరుగద?" సిగ్గును వ్యక్తపరుస్తూ ప్రశ్నించింది రాధ.

"లేరులే. కూర్చో - అల్లా సోఫాలో. అయితే - రాధా! ఉంగరాన్ని నీ కిచ్చిన నాటినుంచీ మాయింటికే రావటం మానేశావేమే? కోపంగాని వచ్చిందా ఏమిటి?"

రాధకు ఆ ప్రశ్న బాధగా తోచినా "కోపం దేనికి - అక్కా! తప్పు మావారిదేగా. ఇంతకూ, నేను మీ యింటికి రావటం మాని, వారంరోజు లేగా అయింది. ఏవో ఇంట్లోని పనుల్లో కొట్టుకుపోతున్నాను." అని, సోఫాలో కూలబడింది.

"అహా! ఏమో కోపంగాని తెచ్చుకున్నావేమోనని, నే అనుకున్నాలే. కాని నీ మొగుణ్ని ఆవాళ గట్టిగా చీవాట్లేశావా లేదా? చూడు - రాధా! ఈ మగవాళ్ళకు మెళ్ళో కళ్ళేలు తగిలించి నడుపుతూ వుంటేనే, లేకపోతే ముళ్ళకంచెల్లోకి పోతారు - తెలిసిందా. ఇంతకూ నా అదృష్ట మేమిటోగాని, మావారల్లాంటివారు కారుసుమా. పైగా నేనంటే ఒళ్లూ పయీ మరచిపోతారుగూడా." అంటూ గర్వంతో, తన అందాన్ని తానే త్రాగేసేదానికి మళ్లే అద్దంలో చూసుకోవట మారంభించింది శారద.

రాధ తన మొహంలో చేరిన అసహ్య భావాలను, దాని ముడుతలలో నే దాచి వుంచేసింది.

"అవును - అక్కా! నే చూస్తున్నాగా బావగారి సంగతి. నిజంగా అదృష్టం గురించి చెప్పాలంటే, నిన్నే ముందు

మసాలాతో క్రుక్కబడి
డాల్డాలో వేపబడిన
పెద్ద పచ్చిమిరపకాయలతో
మీ ఆహారమును
పుష్టికరముగాజేసుకొనండి!

పెద్ద పచ్చిమిరపకాయలను అదిరిలో సగము ఉడుకబెట్టి కాడను కోసివేయ్యండి. తరువాత వాటిలోని గింజలను తీసివేయండి; తరువాత వేపబడిన వుల్లిపాయముక్కలు, ఉడుకబెట్టబడిన బటాణీగింజలు మరియు కేరట్లు లేక ఉడుకబెట్టబడిన గ్రుడ్లముక్కలు, ఉడుకబెట్టబడినటువంటియు, నలుగగొట్టబడినటువంటియునైన బంగాళాదుంపలు లేక ఉడుకబెట్టబడిన మాంసపుముక్కలు, అల్లపుముక్కలు, కొత్తిమిరి, ఆవాలు, ఉప్పు మరియు నిమ్మరసమును కలువగా నేర్పడిన మిశ్రమమును వాటిలో క్రుక్కండి. సన్నని పుల్లలతో కాడను నిలుపండి. ఇప్పుడు డాల్డాను పెనములో వేడివేయండి. తరువాత ఈ పెద్ద పచ్చిమిరపకాయలను దానిమీదనుంచి అవి వండబడేదాకా వేపండి. డాల్డా ఒక శుద్ధమైన శాక క్రొవ్వుపదార్థమగుటచే అది చాలకాల వేపకమునకు చాల మంచిది. ఇందువలన అది ఆహారములు పరిగావగుటకు ఎంతకాలము కావలెనో అంతకాలము వండనిచ్చును.

ఎదురుచూడని అతిథులకు త్వరితముగా తయారుచేయుటకు
వీలైన ఆహారములు:
ఉచిత సలహాకొరకు ఇవ్వాళే—లేక ఏరోజైనను వ్రాయండి:

ది డాల్డా అడ్వైసరీ సర్వీస్

పోస్ట్ బాక్స్ నంబరు 353, బొంబాయి 1

HVM. 110-138 TL

చెప్పాలి." అని, కొద్దిసేపాలోచించి, "అక్కా! నాకు నాలుగురోజులయి, ఒక సమస్య పట్టుకుని వేధిస్తూంది. నువ్వు దాన్ని విడదీయగలవేమోనని నీ దగ్గర కొచ్చా" నంది రాధ. ఆ మాటలతో ఒక్కసారిగా శారదహృదయం ఉప్పొంగింది. "ఏమిటది రాధా, కొంపతీసి యేదైనా ప్రేమకు సంబంధించింది కాదు కదా!" అని నవ్వుతూ జడలో గులాబీలను తురుముకొని, రాధవేపు తిరిగింది శారద.

రాధ ఒక వెడనవ్వును నవ్వి, "ఇంచుమించు, అల్లాంటిదే - అక్కా! కాని, దానిని నీకు చెప్తే, నా సమస్యను విడదీయటానికి బదులుగా ఉద్రిక్తురాలవవుతావేమోనని నాభయం." అని చిన్న వ్యంగ్యాన్ని విసరింది రాధ.

పరిస్థితిని అర్థంచేసుకోలేక, శారద "అబ్బ! ఏమిటే! ఏదో గొడవపెట్టి విసిగిస్తున్నావ్. ఆ చెప్పేదేమిటో, నాన్చక వేగం చెప్పేయరాదూ," అని కుతూహలంతో గూడిన విసుగుబాటును కనపరచింది.

రాధ ఆమె ఆత్రుతను జూసి, వచ్చే నవ్వును పెదాలలోనే అణచుకొని సిగ్గు నటిస్తూ, "బావగారొచ్చే వేళయింది - రేపొచ్చి చెప్తానులే." అని సోఫాలోంచి లేచి ద్వారంవేపు పోయింది. కాని, వెంటనే శారద, రాధ నాపి, "పిచ్చిపిల్లా! మీ బావగారిదగ్గర సిగ్గేమిటే! అతను నీ మొగుడికిమల్లే, రంగేలామనిషి కాదులే. అయితే, ఇంతకూ నీకా సమస్యను కల్పించిన ప్రేమారాధకుడెవరో చెప్పు - వింటాను." అంటూ సోఫామీదకు తీసుకుపోయిందామెను.

ఆడపులిలా కూర్చున్న రాధ, రాబోయే ప్రళయానికి నాందీప్రస్తావన ప్రారంభించింది.

"అయితే - విను. నాలుగురోజుల క్రిందట, ఒకతను మాయింటి గుమ్మందగ్గరే తచ్చాడుతూంటే చూసి, నా కెందుకని వూరుకున్నా. కాని, ఈ నాలుగురోజులలోనూ, అతని ప్రవర్తన మితిని మీరింది. మావారికీ విషయం చెప్పదామనుకుంటూండగా, ఇవాళ మధ్యాహ్నం గదిలో నేను పడుకొనివుంటే, కిటికీగుండా ఒక చీటీ, ఒక చిన్న లాకెట్ నామీద పడ్డాయి. తృళ్ళిపడి చూసేసరికి, అతను కిటికీదగ్గర నిలబడే వున్నాడు. కాళ్లు వణుకుచ్చుకుంటున్నా, వెంటనే కిటికీ తలుపులు మూసేశా. ఇదీ జరిగిన సంగతి." అంటూ తన వుపన్యాసాన్ని ఆపివేసింది రాధ.

ప్రతీ చిన్నవిషయానికీ ఇట్టే తుపాను మల్లే కోపాన్ని తెచ్చుకునే శారద, ఆవేశంతో, "ఎవడే - అతను? పళ్లు రాలగొట్టేయలేకపోయావూ? ఇంతకూ, ఆ చీటీ, ఆ లాకెట్, ఇక్కడకు తెచ్చావా? తెస్తే ఇల్లా యియ్యి - చూస్తాను." అంటూ రాధవైపు చెయ్యి చాపింది.

మొదట రాధ హృదయం వణికింది - ఏం ఉప్పెన వస్తుందోనని. కాని ఆమెలోని ఈర్ష్య, శారద తనభర్తను ఆడిన అవమానపు మాటలూ, ఆమె భయాన్ని, ఛిన్నాభిన్నం చేశాయ్.

"నువ్వన్నదే నిజం - అక్కా! కాని, పళ్లు రాలగొట్టేసేముందు, నీ సలహా తీసుకుంటే మంచిదేమోనని వచ్చా. ఇదిగో - వీటిని చూడు." అంటూ తాను తెచ్చిన వుత్తరాన్ని, లాకెట్‌ను శారదచేతిలో వుంచింది రాధ.

ఆత్రుతతో ఉత్తరాన్ని చదవసాగింది శారద; ఆ మహానుభావుని నామధేయాన్ని తెలుసుకుందామని. అంతే. క్రిందిసంతకం "సుందరం" అని చూచేసరికి, తన కాళ్ళక్రింద నున్న భూమి కంపిస్తూన్నట్టూ, తన ముందున్న వస్తువులు వలయాకారంలో తిరుగుతూన్నట్టూ తోచిందామెకు. ఆమె మొహాన్ని చెమటలు ఆక్రమించాయ్.

తనవాడనుకున్న, "సుందరం" తన ప్రేమలో మునిగి తేలుతున్నవాడు, ఇల్లా అతి నీచంగా ప్రవర్తించి, తన ఊహాసౌధానికి చిల్లిని పెట్టి, తన గర్వానికి, ఆత్మగౌరవానికి దెబ్బ కొడతాడని, శారద కలలో గూడా అనుకోలేదు. ఇకను, తనకన్న అందంలో, అనుభవంలో ఎన్నో మెట్లు దిగువనున్న ఈ చిన్నపిల్ల "రాధ" తనకు ఇల్లా పరాభవాన్ని జరుపుతుందనీ, తానామెచేతులు పట్టుకొని క్షమార్పణ వేడవలసి వస్తుందనీ, ఆమె ఏ పరిస్థితులలోనూ ఊహించియుండలేదు. మరీ, ఆమె ఊహాలకవతలవున్న మానవప్రకృతి, అందులో మగవాని మనస్తత్వం, ఆమె మనస్సుని లేశంగానైనా ఎన్నడూ తాకియుండకపోవుటచే, ఆమె అవమానానికి దాసురాలయింది.

రాధ విజయోత్సాహంతో దూరానవున్న అద్దంలో తన మొహాన్ని చూసుకుంటూ, "వస్తాను - అక్కా! మరి, బావగారికెల్లాంటి రకం కళ్ళేలు బిగిస్తావో." అని సోఫాలోంచి లేచింది.

చెంపపెట్టులా తగిలిన ఆ వ్యంగ్యాన్ని మింగుతూ, పరధ్యానంగా,

"ఈ మగవాళ్లందరూ, ఇల్లాగే కామోసు!" అని, బరువెక్కిన కళ్ళతో "రాధా! తెలియక నీ భర్త నేమేమో అన్నా - క్షమిస్తావా?" అంటూ రాధ చేతులను తన ఒడిలోకి తీసుకుంది శారద.

ప్రతీకార వాంఛచే నలపబడి, తర్వాత కలిగిన విజయోత్సాహంలో తేలిపోతూన్న రాధ హృదయాన్ని, స్త్రీ సహజమైన జాలి ఒక్కసారిగా ఆక్రమించింది.

"క్షమించు - అక్కా! నిజానికి ఈ పాపం నాది. నువ్వు, నాకూ నాభర్తకూ చేసిన అవమానంచే ఏర్పడిన ప్రతీకార వాంఛతో మండే హృదయాన్ని అరికట్టలేక, నీ గర్వానికి దెబ్బ కొడదామన్న తలంపుతో, మూలకూర్చున్న బావగారిని రెచ్చగొట్టాను. పాపం! మగవాడు - అతనేంచేస్తాడు. హృదయసంరంభాన్ని ఆపుకోలేక, నాలుగురోజులలో బహుమానంతో తయారయ్యారు. ఇంతకూ, మన వల్ల ప్రత్యాకర్షణ లేందీ, ఏ మగవాడూ వీధిని పడడనుకో. ఇక, నేను నిన్నిప్పుడు ప్రార్థించేదేమిటంటే, ఏదోషం ఎరగని ఆ అమాయకుని దండించవద్దని." అంటూ నీళ్లచే నిండిన కళ్లతో, శారద కళ్ళలోకి చూసింది రాధ." అంతే - ఇద్దరి హృదయాల్లోని మంచుతెరలు తొలగిపోయాయి.

ఎదుటింటివారి రేడియోలోంచి "రాధ కెందుకు నవ్వు - చెల్లెలా!" అన్న కృష్ణశాస్త్రి గేయం వినబడుతూంది,

---

చలనచిత్రాలకు

నటుల ఎన్నిక

మీరు ఎవరైనాసరే, అనుభవం కలిగిఉన్నా, లేకపోయినా - మా మరుసటి చిత్రంలో మీరొకపాత్ర ధరించవచ్చును - మీరు రు. 250 లు ధరావతుకట్టి (ధరావతు వాపసు చేయబడును) మూడు సంవత్సరాలవరకు అగ్రిమెంటు చేసుకోగలిగితే, మాఆఫీసులలో దేనిసైనా స్వయంగా దర్శించవచ్చును.

కో-ఆర్డినేటెడ్ సినీ ప్రొడెక్షన్స్,

హెడ్డాఫీసు: 153, థామస్‌వీధి.

ప్రొడక్షన్ సెంటర్:

బర్‌కాట్ బంగళా, రామనాథపురం.

కోయంబత్తూరు.

గమనింపు: ఉత్తరము వ్రాయగోరువారు జవాబుకొరకు తమ అడ్రసు వ్రాసిన కవరు పంపగోరెదము